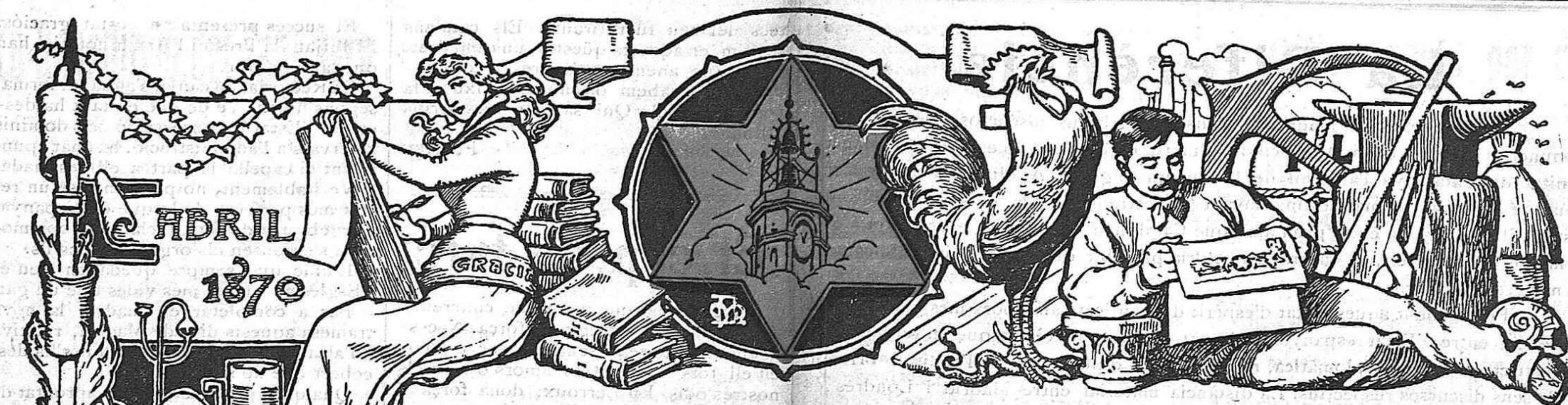

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

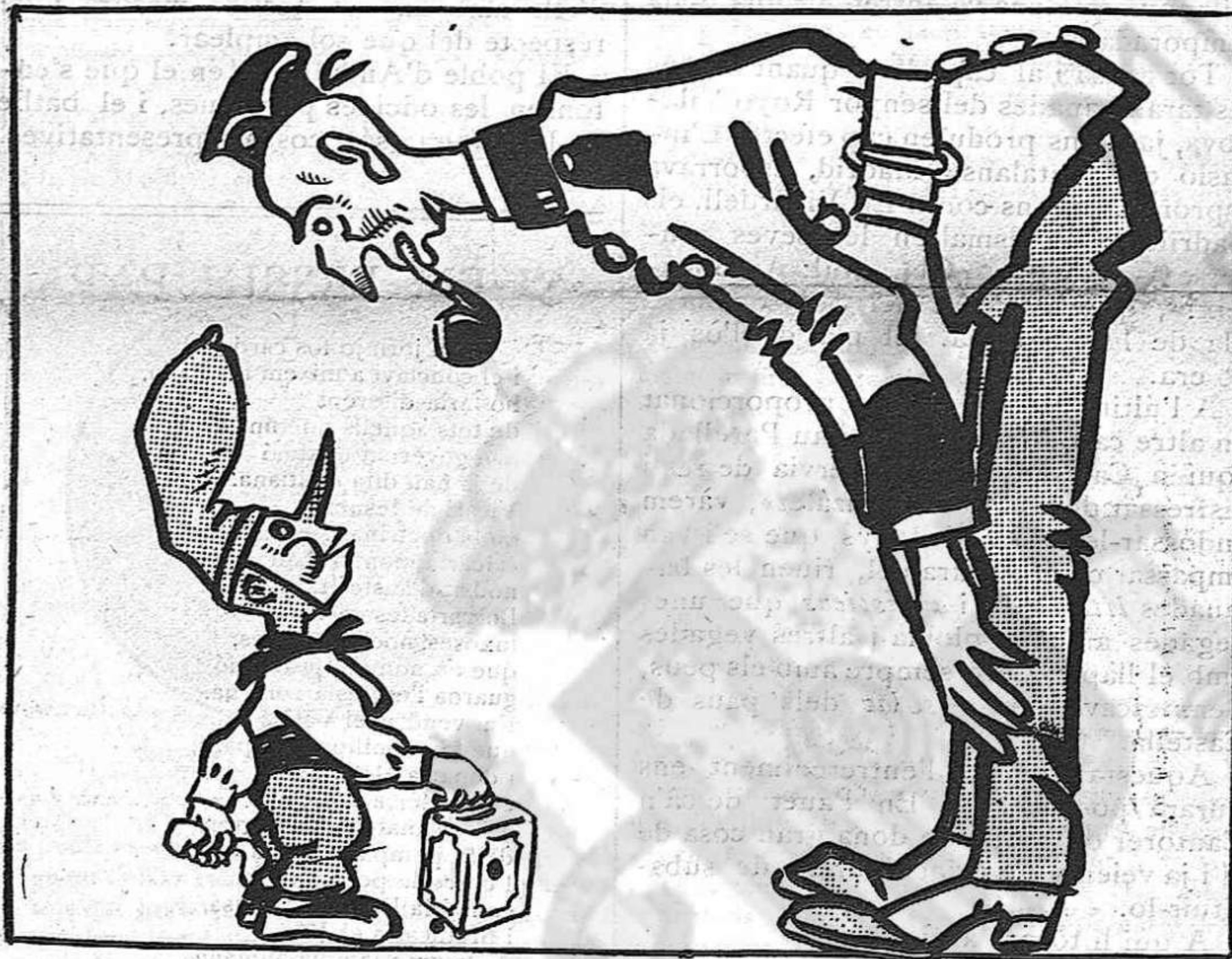
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM 20, BOTIGA
TELÉFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANER, 2'50

LA SETMANA ANGLESA

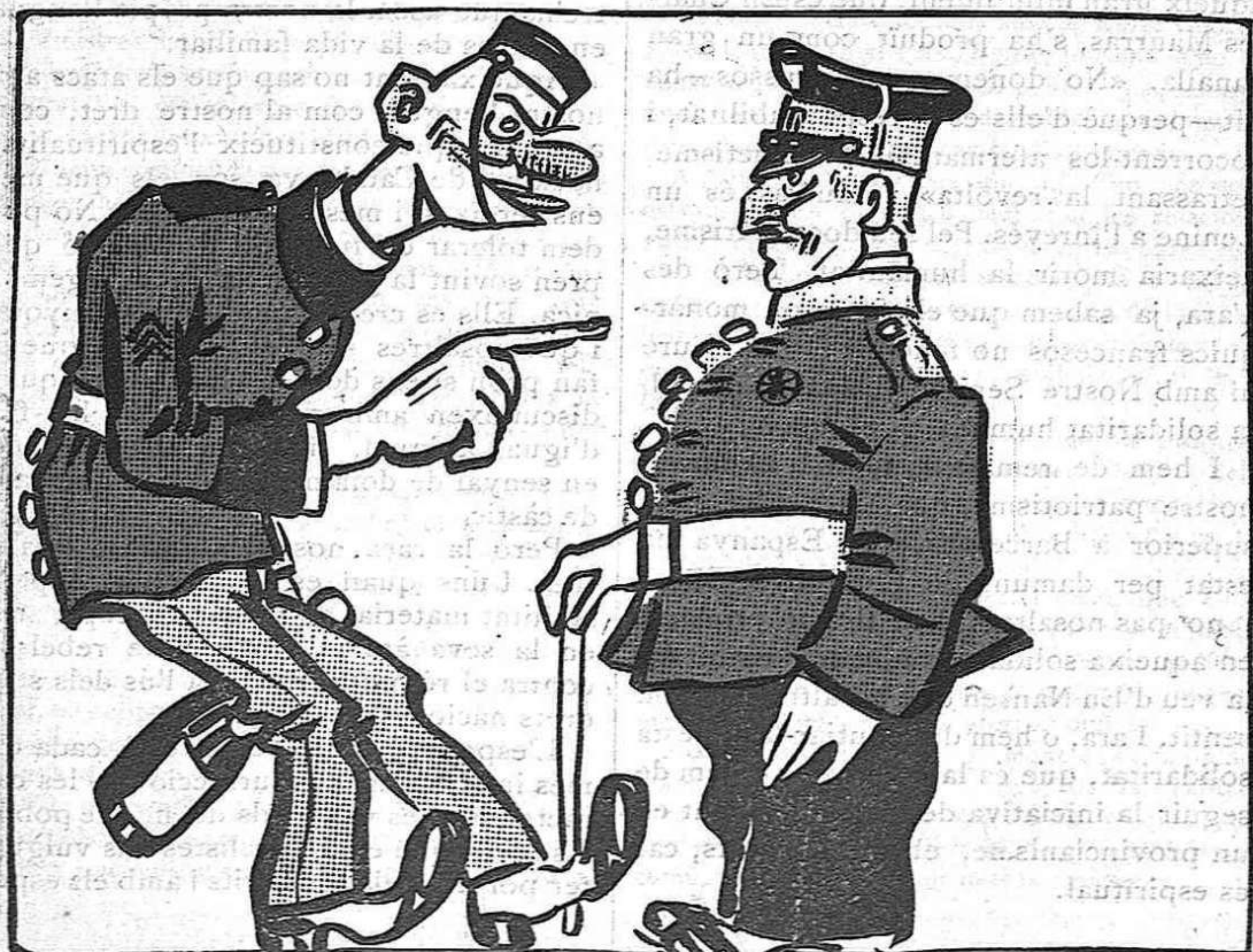
— Que no'm coneixes, Mister?
— Sí; ets l'irlandès d'Espanya.

De l'ou a la castanya. — Oi que no se sembla de res al Batlle de Cork?

— Un cau de nacionalisme?... No s'ho treguin. Al contrari; això ara és l'Ulster català.

— Ja som aquí!... I amb aquella alegria!...
— Ah, sí?... Doncs mira que, d'anglesos, a Barcelona, no'ns en falten, gràcies a Déu.

La Diferència

El Imparcial, de Madrid, ha censurat els breus discursos que van ésser pronunciats al Palau de la Diputació amb motiu de la visita que feu a la Mancomunitat de Catalunya l'almirall de l'esquadra anglesa. Al diari madrileny li sap greu que els catalans manifestin, davant els estrangers, els seus ideals autonomistes. El confrare no en té prou amb que Catalunya vegi negat el seu dret a governar-se per si mateixa, i encara ens voldria prohibir que exposéssim públicament les nostres aspiracions.

Precisament aquest estat d'esperit dels anticatalans posa més de relleu la diferència entre l'Estat espanyol i l'Estat anglès, diferència que en termes de la més estricta correcció diplomàtica, respectaren el diputat català i l'almirall britànic en els seus discursos respectius. La distància material entre Madrid i Londres és molt gran. Però és major encara la distància espiritual.

Mentre la Gran Bretanya concedeix amplíssimes llibertats a Irlanda i a Egipte, pobles que han apel·lat a la violència, Espanya es nega a les més petites concessions a l'ideal autonomista de la nostra terra, que ha situat el seu plet, avui per avui, en el terreny pacífic i jurídic.

Aquesta diferència entre Anglaterra i Espanya no l'han creada els discursos del Palau de la Diputació. És una realitat viva. Els centralistes espanyols, si no tinguessin tant tancats els ulls i el cor, haurien sentit en els darrers anys la influència dels fets europeus. I en veure el reconeixement general de les velles nacionalitats dominades, compendrien que Catalunya no pot ésser una excepció trista en mig del triomf del nacionalisme al món.

PER RUSSIA

Per primera volta s'ha produït una solidaritat d'Espanya amb el món, i aquesta solidaritat ha estat per la més insospitada de les causes, per l'adhesió a la pietat universal promoguda per Rússia. Durant la guerra, s'era germanòfil o francòfil per un sentiment de guerra civil. Erem entusiastes d'Alemanya o de França a través de les nostres idees, no pas per la quantitat de justícia de les dues causes.

Avui no's pensa més que amb Rússia. Real o fictici, espontani o artificial, el sentiment envers la tragèdia russa se produeix exactament igual que en el rest de la terra. Espanya, aquesta vegada, no s'espanyolitza, s'humanitza. Fins aquelles distincions o aquells subratllats que's fan arreu d'Europa, atribuïnt la catàstrofe a la política bolxevic, an aquí no's donen, seguint-se els consells d'En Nansen, que ordenen fer la caritat amb estricta cristianisme.

Espanya, aquesta vegada, ha estat superior a França. El govern francès ha regatejat el seu socor, i periòdics oficiosos com *Le Temps* han insistit en que la responsabilitat completa és dels soviets. Com si els soviets haguessin deturat la pluja en la regió del Volga i haguessin obert les seves terres resseques! Fins aqueix gran intel·ligent, que és En Charles Maurras, s'ha produït com un gran canalla. «No donem res als russos—ha dit—perquè d'ells és la responsabilitat, i socorrent-los afermarem el sovietsisme, retrassant la revolta». Maurras és un Lenine a l'inrevés. Pel seu doctrinarisme, deixaria morir la humanitat. Però des d'ara, ja sabem que els famosos monàrquics francesos no tenen res que veure ni amb Nostre Senyor Jesucrist, ni amb la solidaritat humana en el dolor.

I hem de remarcar, també, torturant nostre patriotisme, que Madrid ha estat superior a Barcelona, que Espanya ha estat per damunt de Catalunya. Ells, i no pas nosaltres, han tingut primacia en aqueixa solidaritat humana, escoltant la veu d'En Nansen que nosaltres no hem sentit. I ara, o hem de rebutjar-la aquesta solidaritat, que és la d'Europa, o hem de seguir la iniciativa de Madrid, caient en un provincianisme, el pitjor de tots, car és espiritual.

Però no hi fa res. El drama és massa enorm per a clavar en ell les nostres suspicacions territorials. Per damunt de Madrid i de Barcelona, per damunt de les polítiques i de les rencúnies, deu estar la misericòrdia davant d'aqueix espectacle apocalíptic d'una terra llunyana, on moren milions d'homes, on seguiran morint milions d'homes, si no'ls hi portem una eficaç fraternitat.

PARADOX

El fuet

Altra vegada alcen a Madrid el fuet contra els catalans. En mig de paraules de hipòcrita elogi i de frases d'afalag, es burlen del nostre idioma i volen negar-nos el dret del seu ús lliure. Heu's aquí on venen a parar totes les seguretats d'amor a Catalunya que a cada punt prodiguen, sense que ningú els ho demani, els polítics i els diaris del centralisme espanyol.

El diari *ABC*, que anys enrera es fingia amic de Catalunya i que mostrava una certa simpatia per les més moderades aspiracions del catalanisme, es manifesta avui, desvergonyidament, amb tot el seu caràcter anticatalà. No sols acull a les seves planes les rucades d'En Pau Parellada, sinó que predica a cada punt contra el lliure ús de la llengua catalana en el terreny públic. La gent de *ABC* ens fa el gran favor de permetre'ns que usem la nostra pròpia llengua en el clos de la vida familiar.

Aqueixa gent no sap que els atacs a la nostra llengua, com al nostre dret, com a tot allò que constitueix l'espiritualitat nacional de Catalunya, són els que més ens fereixen i més ens indignen. No podem tolerar els tums de dominació que pren sovint la gent de la raça hegemònica. Ells es creuen que són els senyors, i que nosaltres som els criats, i que ja fan prou si ens deixen viure. Així, quan discuteixen amb nosaltres, no ho fan d'igual a igual, sinó que alcen el fuet, en senyal de dominació i com a amenaça de càstic.

Però la raça nostra no s'ajup sota el fuet. I fins quan es troba en la impossibilitat material de tornar els cops, sent en la seva ànima l'invencible rebel·lió contra el règim que li nega l'ús dels seus drets nacionals i humans.

L'esperit de Catalunya està cada dia més influit per la resurrecció de les característiques nacionals del nostre poble. És inútil que els centralistes ens vulguin fer por amb els seus crits i amb els espe-

tes del seu fuet tirànic. Els catalans seguim, en aquesta qüestió, un camí dret. Potser no anem tan depressa com caldria. Però sabem on anem, i això és la cosa essencial. Qui sap on va, arriba a lloc.

FULMEN

El cap de turc

Els catalans som amics de concretar. Abracem poc i estremem força. Necessitem l'home representatiu per a posar en ell tots els nostres amors o tots els nostres odis. En Lerroux, donà força al partit radical. La «Lliga», fora un casinet de barri si no tingués En Cambó. L'Esquerra Catalana no ha pogut aixecar mai el cap de terra, malgrat les seves fondes arrels en la consciència catalana, perquè ha tingut massa savis i li ha faltat l'home.

Per a exterioritzar els nostres odis, també necessitem personalitzar-los. Hi hagué un temps en que tota la premsa madrilenya vomitava injúries contra Catalunya. Els catalans arronçaren les espatlles davant les insolències de *El Imparcial* i deixaren de llegir-lo. Del rest de la premsa tampoc se'n feu gaire cas. Necessitàvem un cap en qui desfogar les nostres iles i prenguerem per cap de turc al pobre don Clodoaldo, home de carn i ossos que ha passat a ésser l'imaginat *Senyor Esteve* de l'espanyolisme rabios.

Mort, al cel sigui, el malaventurat don Clodoaldo, vàrem quedar sense ninot a qui tornar les pilotes, que ens tiraven els enemics de Catalunya i cercant, cercant, vàrem descobrir al senyor Royo Vilanova que ens va entretenir una bona temporada.

Tot cansa i al cap d'un quant temps les tarambanades del senyor Royo Vilanova, ja no'ns produïen cap efecte. L'invasió dels catalans a Madrid, esborrava asprors i, segons conta En Vinardell, els madrilenys ja esmalten les seves converses amb cada: «Ola, noi! Això mateix!», que la Porta del Sol sembla el Pla de la Boqueria. El pla de l'òs ja ho era.

A l'últim la sort ens ha proporcionat un altre cap de turc. En Pau Parellada aquí a Catalunya no'ns servia de res i disfressat de «Melitón González», vàrem endossar-lo als madrilenys, que se'l van empassar com un caramel, riu en les banjanades literàries i artístiques que unes vegades amb la ploma i altres vegades amb el llàpiz, però sempre amb els peus, s'empecava per a solaz dels paus de Castella.

Aquesta vegada l'entreteniment ens durarà poc, perquè En Pauet de cà'n Cantorer de Valls, no dona gran cosa de sí i ja veiem que aviat tindrem de substituir-lo.

A qui li tocarà ara?

JEPH DE JESPU

Del panorama espanyol

En un poble d'Andalusia s'ha enfonsat l'edifici en el qual estava instal·lat el Jutjat.

Es tracta d'una casa vella, naturalment, destinada a Presó, Arxiu notarial, Jutjat i Rectoria, tot a la vegada.

Pes material i càrrega representativa. No és estrany que les parets diguessin «prou!», i hagin cedit.

Per un casolot són realment masses coses, el Jutjat, l'Arxiu notarial, la Rectoria i la Presó.

En cert modo, equival l'ensorrada a un símbol. S'enruna la casa i cauen les institucions que en ella tenien la sucursal.

Presó, a la qui sap qui hi fa cap i per lo que, a lo millor, la utilitzarien els que manen.

Jutjat, que anem a saber la mena d'asumptes que s'hi ventilarien.

Arxiu notarial, en el que poden guardar-se coses bones i dolentes.

Rectoria... que no en parlem.

El succés presenta un costat graciós. El Jutjat, la Presó i l'Arxiu notarial han quedat al carrer.

La Rectoria, en canvi, s'aguanta ferma, segons diuen. Vè de que en tant ha descurat l'Estat la conservació dels dominis reservats a l'administració, ha anat apuntalant el capellà la part a ell destinada.

Veritablement, no pot donar-se un retrat més perfecte de lo que és Espanya. Sorgeix una desfeta, esclata una commoció i s'enfonsen els organismes civils.

L'únic que sempre queda en peu és l'Església, que té més vides que un gat.

Per a completar el quadro, la nova tramesa aquests dies de Madrid, relativa a l'alcalde de Lizárraga, del que s'ha descobert que no sap firmar.

Qualques periodistes s'han aprofitat de la ignorància de l'alcalde, per a dir que no hi ha dret a voler civilitzar als moros, tenint a casa autoritats d'aquesta mena.

Amb la mà damunt del cor, declarem que no n'hi ha per a tant, en concepte nostre, al menys. Una estadística dels alcaldes analfabets, faria caure als periodistes madrilenys de l'ase que munten.

Els alcaldes que no saben firmar, seran a Espanya a dotzenes. Els que'n sapiguen amb prou feines, es comptaran per centenars. Els que sabent-ne, es comporten com si no'n sabessin, sumaran milers. Per què, doncs, blasmar l'infelicitat de Lizárraga?

Aquest home, que no sap firmar, coneix potser, en canvi, a la perfecció, el medi de volcar el cens en favor del candidat que convingui. Si no sap d'escriure, però sap ficar a la presó, en un moment donat, al veí o foraster que destorbi, què més pot demanar-se-li?

L'Ordre, la Justícia, el Dret, reposa a Espanya en alcaldes com el de Lizárraga, mereixedors de que la premsa s'occupi d'ells amb un xic més de mesura i de respecte del que sol emplear.

El poble d'Andalusia, en el que s'enfonsen les oficines públiques, i el batlle de Lizárraga, són coses representatives.

SI EM FESSIN PAPA

Si un jorn jo fos cardenal i el conclave a mi em fes Papa, ho faria diferent de tots aquells que fins ara han governat el timó de la nau dita cristiana. Vicari de Jesucrist, en la doctrina d'eix martre calcaria mon treball nodrit d'austeritat santa. Borraria les costums luxoses, nocives, vanes, que en nom de la religió guarda l'església romana. Em vendria el Vaticà que tants milions acapara, i donaria els diners a la misèria afamada qu'és l'anatema més gran de la pompa vaticana. I correria pel món com feia Jesús, sens casa, i predicaria el Bé de la gran família humana.

Totes les autoritats de l'escola eclesiàstica aboliria de cop per inútils i per cares. I diria que'l bon Déu vol fets i no xorques frases; Déu vol la bondat del cor i la puresa de l'ànima; vol sincera humilitat i generositat magna per a tots els sers volguts a sa voluntat i imatge.

Preconitzaria ferm la modestia sempre sana, tolerància germanor, i senzillesa ben franques; l'instrucció com a remei de l'imbecilitat crassa, i que treballés tothom despreciant litúrgies rànries per a fé a l'hom, no feliç, prò més digne i menys barbre. ...I diria tot això amb consciència sobirana, convençut que en mon treball cercaria creu sangnanta; que qualque Judes traïdor que entre els homes mai hi manca, se'm vendria, cínic, vil, als faritzeus que al món manen. ...I moriria content d'ésser el primer sant Pare que més s'hauria apropiat an aquell bondados àcrata que aimava tant als humils com als potents afrontava...

ANDRESITO

gall d'indi. De humil i sumís, passa a ésser vanitós i despòtic. Cregut d'haver sortit de les urnes res més que per la seva cara, perd el món de vista i córre a proclamar-se independent. Arràn d'aquí, es torna inaguantable, car no hi ha rei que el governi, ni papa que l'excomuniqui.

Ens ha fet pensar novament amb els regidors que segons En Lerroux es pensen ésser-ho per dret diví, lo manifestat pel senyor Bernaldo de Quirós, pertanyent a la darrera fornada regidoresca.

Al tal senyor Bernaldo de Quirós el presentà el partit radical pel Districte II. Amparat pel partit radical anà a la lluita (?), com a radical menà tota la campanya i radicals són els que el votaren.

Els incidents que en tal mal lloc han deixat l'organització del partit, donaren al senyor Bernaldo de Quirós un company de candidatura, el senyor Ulled, quan és sabut que en el Districte II no poden els radicals aspirar més que a la obtenció d'un candidat.

El senyor Bernaldo de Quirós mantingué desplegada la bandera que representava el seu nom, i amb ella es llençà a la batalla. Ferm en lo que creia el seu dret, enganxà als cartells de propaganda l'etiqueta, no radical, sinó del partit radical. Mostrà als correligionaris que poguessin dubtar de la seva filiació documents i lletres del quefe; es procurà l'apoi de persones significades de la comunió, assolint, armat de totes les armes lerrouxistes, la victòria.

Als vuit dies justos de la reunió de la Junta del Cens, en la que fou proclamat, es despenjà el senyor Bernaldo de Quirós amb unes declaracions per les que se surt del partit qual concurs sol·licità; parlà de caciquismes amb segell republicà, de gent que el segueix i d'amics seus en el camp radical, com en els demés camps de l'esquerra.

Nosaltres no votarem al senyor Bernaldo de Quirós. Si, essent radicals, ho haguessim fet, li diríem ara, després de les declaracions, quantes són cinc. Ni militem en el partit, ni entre els vots per ell abastats, s'hi compta el nostre, sortosament.

Hem pres la ploma, per a remarcar la facilitat amb que aquí es canvia de camisa. Tot ço que ara, en possessió de l'acta pugui dir el senyor Bernaldo de Quirós del partit que acollí el seu nom, subsistia abans de les eleccions. Un mes enera, les circumstàncies eren les mateixes.

Ja hem dit com no som de la parròquia, i com el plet no ens interessa, si no és de lluny.

Es per això que posem punt a aquesta nota, deixant la millor paraula per dir.

CONFETTI

—Penso anà al ball, i no sé quin trajo podria fer-me que «llamés» i no fos car.
—Hermosa, tinc una idea.
—Vols una cosa de gust, original, fina, esplèndida, que serà l'admiració de tota la concurrència?
—Quant hi hauria de gastar?
—Res; ni una trista pesseta.
—Això és bol... Què tinc de fer?
—Molt senzill; disfressa't d'Eva.

Sembla que En Maura volia obrir avui les Corts; mes, quan comunicà el seu propòsit a alguns senyors diputats, aquests varen oposar-s'hi.
—Fugi, home! —van exclamar.— Les Corts en semblant diada? Seria un gran disbarat. No comprèn que causarien perjudici al Carnaval?

Quan avui els balls de màscares estiguin en el seu ple, sabeu quina coincidència podrà donar se, potsè?

Que'ls venedors de periòdics diguin pels carrers, a crits:
—L'últim combat de Melilla, amb tots els morts i ferits!

La dona d'un regidor d'aquests que'l mes que vé cessen, ha anat a no sé quin ball, disfressada de marquesa.

La dona d'un d'aquests nous que l'hu d'abril entrà esperen, hi ha acudit modestament, disfressada de pagesa.

L'any que vé, si Déu ho vol i les coses van com deuen, ja veureu com al tal ball seran dugues les marqueses.

—No tindria una careta d'home, però d'expressió marcadament catalana?
—Aquesta, tal vegada.

—Oii... Magnífic!... Ara emboliqui-la, envii-la an En Cambó i digui que és un regalo que pot servir-li de molt.

Quin febré!... El primer diumenge, eleccions de concejals, que, mirin-se-les com vulguin, són sempre un acte important.

El darrer, la gran diada del pintoresc Carnaval, amb la seva alegre rua i els seus sorollosos balls.

I entremig, com «intermedi» d'aquest frenètic trasbals, el sorteig dels galans joves que tenen d'anà a soldats.

Ehl... Per sé el febré, entre els mesos el més esquifit de l'any, lo que és aquest, punyalada!, ha sigut aprofitat.

C. GUMA

REPICS

Està vist que el plet dels notaris catalans dependrà de la fermesa de l'opinió davant dels excessos de la «Gaceta».

Si ens mostrem amenaçadors, constants i enèrgics, el Dret Català se salvarà.

Però lo que deuen dir els ex! nacionalistes de la «Lliga».

—Com ens atrevim a ensenyar les urpes, tenint En Cambó al Ministeri?

I contra aqueix mur oportunista s'esclafen totes les esperances.

I és que en el mercat del regionalisme tots els ous s'han tornat de «cámara».

De «cámara regia» que és lo pitjor que's podien tornar.

Llegim:
«Algunos elementos del Partido Radical tienen el propósito d'organitzar un Banquete de la Victoria.»

No sé pas què hi veuen!
Deuen volguer celebrar la victòria dels altres.

Per cert que's diu també que hi ha el projecte de fer un homenatge al gran Olivella, per haver sortit elegit darrerament.

Molt bé.
I de passada podríem, tots plegats, dedicar uns funerals a Barcelona.

Perquè de resultes d'aquesta... la Pubilla se'n va al clot.

El ocajo de la «Lliga» i la manduca catalana.
En Sagnier torna a treure la orela pel districte d'Arenys de Mar.

L'altre dia celebraren a Tordera un àpet i ve't aquí que els sagnieristes del districte echaron la casa por la ventana per a obsequiar a don Joaquín, el seu quefe.

L... oh, sorpresa de les sorpreses!

En Sagnier, convertit en un nou don Alejandro, en els seus primers temps, refusà un excelent menú, dient que els seus plats favoritos eren el bacallà a la llauna, les mongetes amb arengada i el fricandó amb cebeta.

Oh... la democràcia bucòlica de certs senyors de la «Unió Monàrquica!»

Ens enterem amb satisfacció:
«Ha sido dirigido a Su Majestad el Rey, el siguiente telegrama:

«Los mozos últimos soldados del pueblo de Sarrià, protestan agregación Barcelona efectuada contra voluntad todo vecindario. Viva pueblo Sarrià.»

Soldats que protesten davant del Rei!
Ja va bé, això!

Llàstima que aleshores del famós Parlament de Casp no s'estillessin els telegrames de protesta... Potser ara no's trobaríem com ens trobem

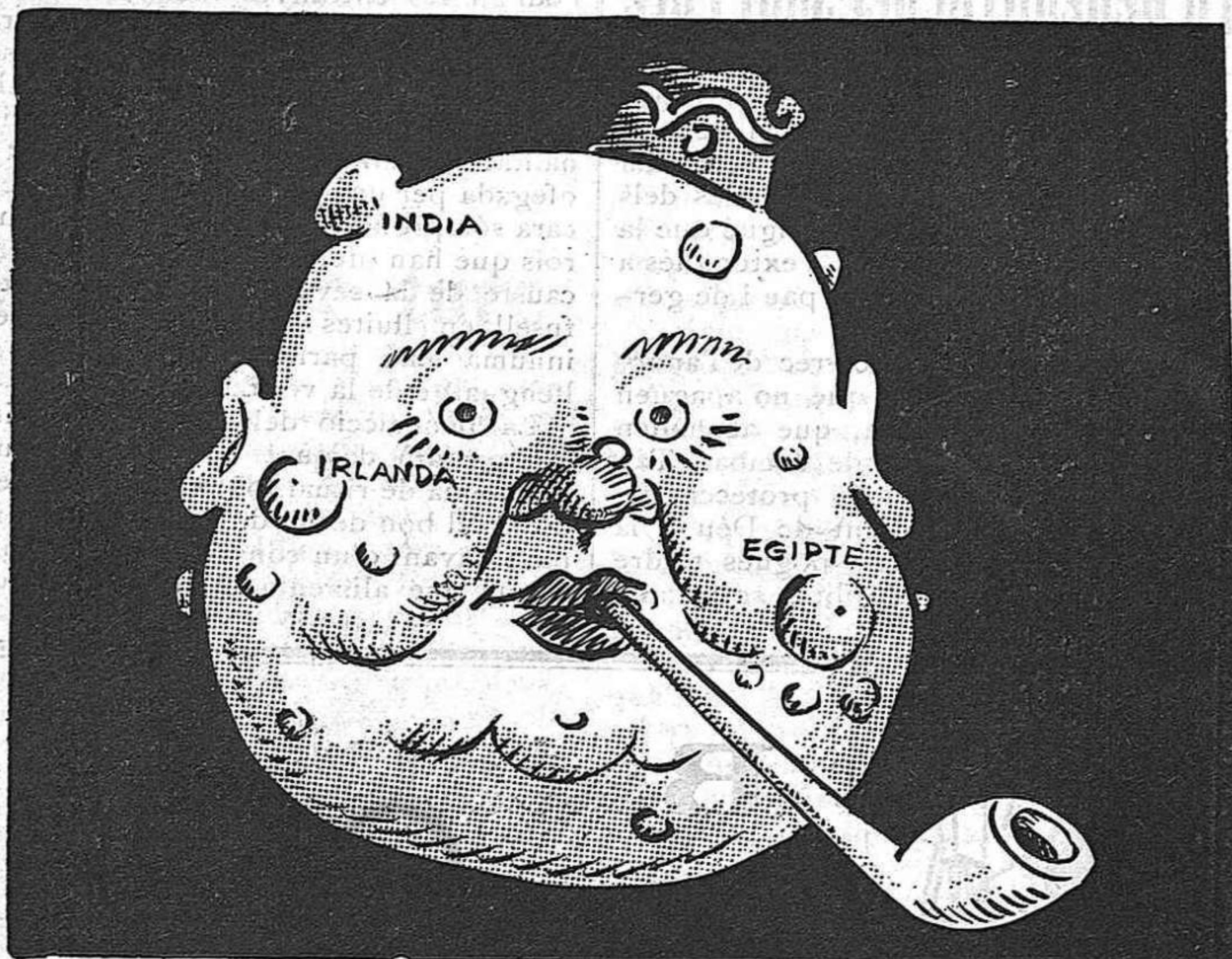
S'organitza, segons ens comuniquen, un Ideari quinzenal, La Forja.

La Forja, segons llurs organitzadors, serà el portaveu de les noves orientacions emeses pels més alts prestigis de la raça llatina tota.

El caràcter particular del nou Ideari en projecte es que no farà esment ni de llengües ni parers mentre aquests siguin profitosos per la regeneració humana.

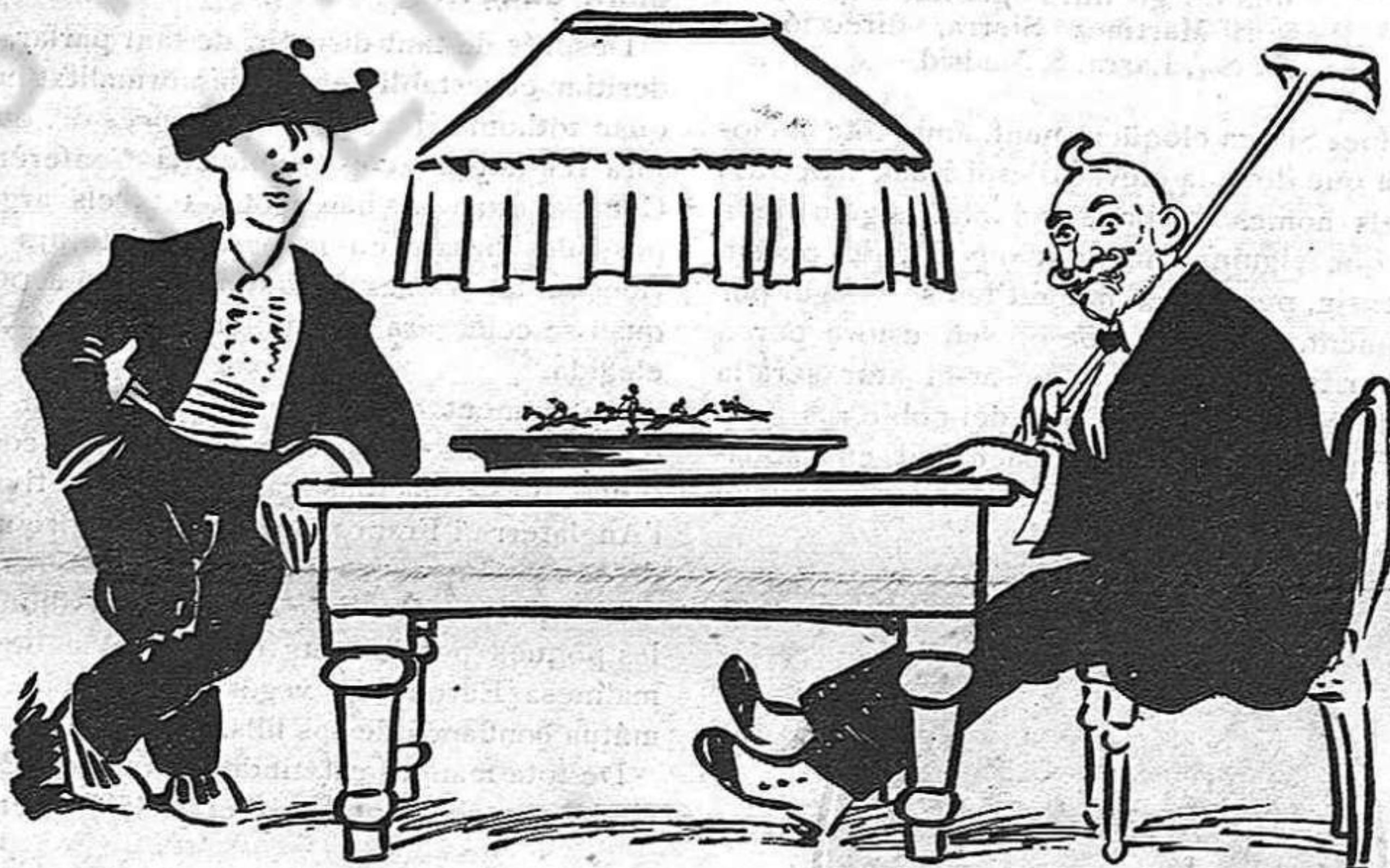
Bona sòrt i que La Forja treballi de valent.

Lo que diu l'englishman

—Oi que estic bastant canviat, d'ensà que no m'havien vist?..

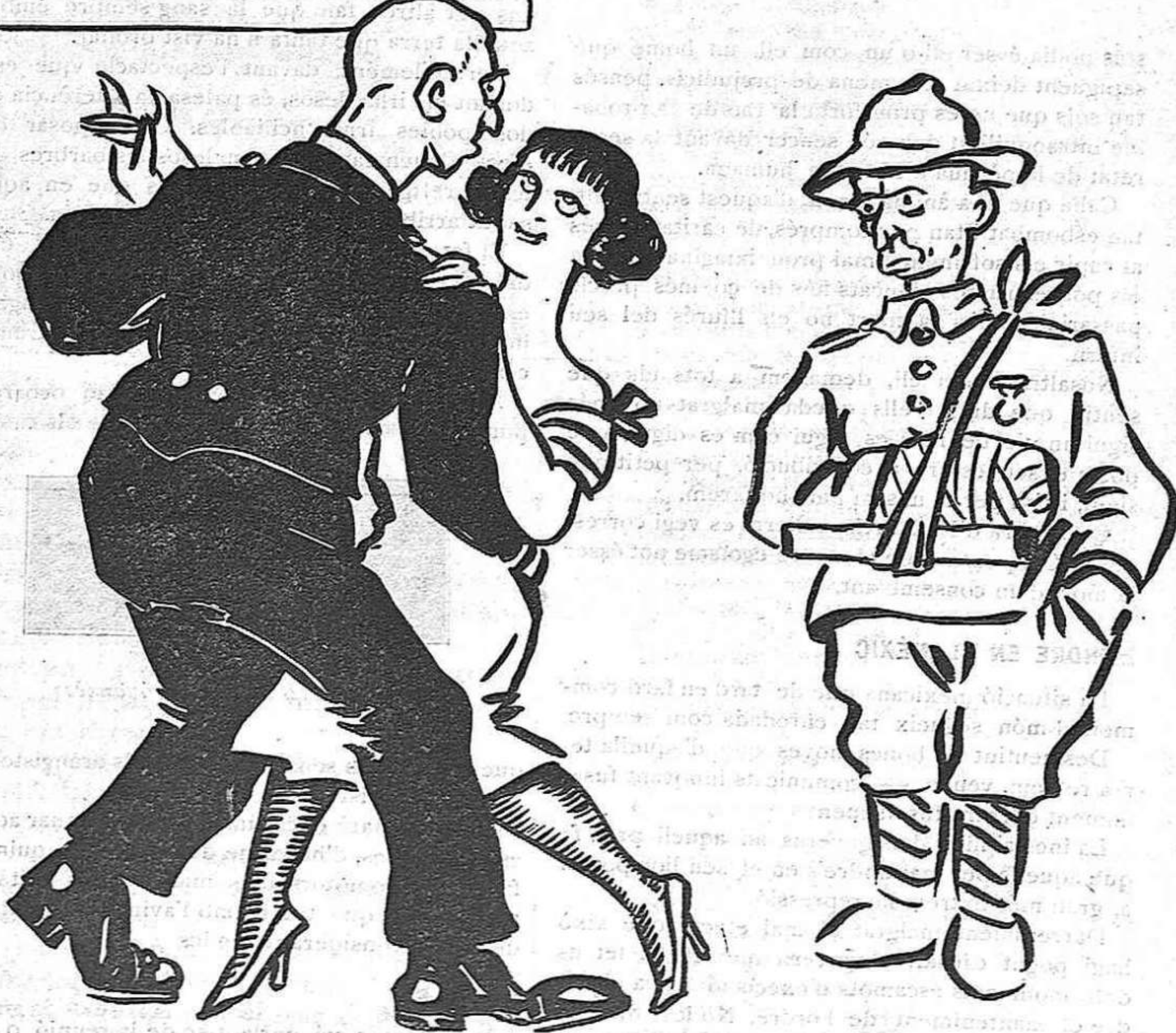
Reglamentació del joc

—¡Hagan juego, señores!

Dança carnavalesca

THE BENEFICO

—Encantats i agraïts, pero nosaltres la ballem de ben altra manera.